

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 702/2025
03.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Немање Васиљевића и адвоката Ђурђије Мрдовић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 1394/23 од 04.06.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр. 837/24 од 31.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Немање Васиљевића и адвоката Ђурђије Мрдовић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 1394/23 од 04.06.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр. 837/24 од 31.01.2025. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 18К бр. 1394/23 од 04.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у време проверавања од годину дана од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и изречена му је мера безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном, тако што му је забрањено да се приближава оштећеној ББ на удаљености мањој од 100м, забрањен му је приступ око места становања и рада оштећене, као и даље узнемиравање оштећене, у трајању од шест месеци од дана правноснажности пресуде, с тим да се изречена мера безбедности може укинути и пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена. Окривљени је обавезан

да сноси трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр. 837/24 од 31.01.2025. године, делимично је усвојена жалба Другог основног јавног тужилаштва у Београду и пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 1394/23 од 04.06.2024. године је преиначена само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Београду окривљеног АА за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, док је у преосталом делу жалба јавног тужиоца Другог основног јавног тужилаштва у Београду одбијена као неоснована, а поводом жалбе Другог основног јавног тужиоца у Београду преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду 18К бр. 1394/23 од 04.06.2024. године у делу који се односи на трајање мере безбедности забрана приближавања и комуникације са оштећеном, која је окривљеном изречена побијаном пресудом, тако што наведена мера безбедности има трајати шест месеци од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања изречене мере. Истом пресудом одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Немање Васиљевића и адвоката Ђурђије Мрдовић изјављена против првостепене пресуде.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног адвокат Немања Васиљевић и адвокат Ђурђија Мрдовић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости и побијане пресуде укине, или само другостепену пресуду, а списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање, као и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости браниоци окривљеног наводе да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП јер је одлуком о кривичној санкцији повређен закон и то на тај начин што је приликом одлучивања о жалби Другог основног јавног тужиоца у Београду, која је поднета у погледу кривичне санкције, сматрајући да је изречена кривична санкција у виду условне осуде блага и да је превелик значај дат у олакшавајућим околностима у смислу одредбе члана 54. Кривичног законика, другостепени суд првостепену пресуду преиначио тако што је установио да је првостепеном пресудом повређена одредба члана 66. став 3. Кривичног законика и окривљеног осудио на казну затвора у трајању

од шест месеци, чиме је, по наводима браниоца, учињена и повреда одредбе члана 451. ЗКП јер је другостепени суд пресуду могао испитивати само у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби.

Овакве наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Из списка предмета произлази да је окривљени правноснажно оглашен кривим да је извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика за које је прописана казна затвора од 3 месеца до 3 године. Имајући у виду да је другостепеном пресудом окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, то осудом окривљеног на казну затвора у распону за кривично дело које му је стављено на терет нема повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, како се то супротно наводима у поднетом захтеву за заштиту законитости указује.

Поред тога другостепени суд је овлашћен да мимо навода жалбе, испитује испуњеност услова за примену одредбе члана 66. став 3. Кривичног законика, која је императивна законска норма.

Надаље, побијајући одлуку о кривичној санкцији, браниоци наводе да је дозвољено понављање поступка у предмету Вишег суда у Београду КПо4 58/21, чиме суштински указују на непотпуно утврђено чињенично стање приликом одмеравања кривичне санкције од стране другостепеног суда и учињену повреду закона из члана 440. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, приликом образлагања у чему се огледа овако нумерисана повреда, браниоци указују на погрешну оцену исказа сведока, на нелогичности у исказу оштећене и надавању јасног образложења зашто суд поклања веру исказу оштећене, оспоравају повреде које је оштећена задобила, начин настанка огуљотине коју је оштећена имала и чињенице да када је отишла на први преглед није навела да је давлена, нити је у налазу констатовано да постоје повреде на врату, нити повреда десне подлактице, а којим наводима указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Браниоци даље у поднетом захтеву наводе да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП наводећи да су разлози пресуде противречни изреци, с обзиром да је изреком пресуде окривљени осуђен да је критичном приликом оштећеној нанео лаку телесну повреду у виду огуљотине десне подлактице, коју повреду је констатовао вештак др. Милош Јанчић, док у образложењу пресуде у потпуности веру поклања исказу вештака др. Љубише Божића, којим је оспорен налаз др. Милоша Јанчића.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима које је имао у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступку који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућности подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 438.

став 2. тачка 2) ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и 487. став 1. тачка 2) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић